

ת"פ 55142/11/16 - מדינת ישראל נגד סאדם סהיבאן, סמי סהיבאן

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 55142-11-16 מדינת ישראל נ' סהיבאן ואח'

בפני כבוד השופטת טל לחיאני שהם

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עמית חומרי ועו"ד ענבל אביב

המאשימה

נגד

1. סאדם סהיבאן

ע"י ב"כ עו"ד רונן ליאור

2. סמי סהיבאן

ע"י ב"כ עו"ד דראבשי שפיק

הנאשמים

הכרעת דין

כללי

1. כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם ביצוע עבירת גניבת תוצרת חקלאית, עבירה לפי **סעיף 384א(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977** (להלן: "**החוק**").

2. בעובדות כתב האישום נטען כי ביום 03/05/16 בשעה 16:20 או בסמוך לכך, בפרדס נקטרינות בשטח חקלאי בקיבוץ ברור חיל (להלן: "**המקום**") הנמצא בחזקתו של אהרון הכהן (להלן: "**המתלונן**"), גנבו הנאשמים תוצרת חקלאית בכך שנשארו ונטלו מהשטח 400 ק"ג נקטרינות בשווי משוער של 2,400 ₪ (להלן: "**התוצרת החקלאית**").

3. את התוצרת החקלאית העמיסו הנאשמים ברכב מסוג מאזדה 323 בצבע לבן, מ.ר. 4248123 (להלן: "**הרכב**"), וזאת ללא הסכמת המתלונן וכשבכוונתם לשלולה שלילת קבע מבעליה.

מענה לכתב האישום

3. במענה לכתב האישום אשר התקיים ביום 08/06/17 וביום 23/10/17 טענו ב"כ הנאשמים, בשם הנאשמים,

עמוד 1

כי לא נעברה עבירה פלילית מאחר והנאשמים רכשו כ-80 ק"ג פרי מאדם שמכר להם את הסחורה בסמוך למקום ולאחר מכן עזבו את המקום.

דין והכרעה

4. **סעיף 383(א) לחוק** מגדיר מיהו "גונב" כך: **"נוטל ונושא דבר הניתן להיגנב, בלי הסכמת הבעל, במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב, כשהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלול את הדבר מבעלו שלילת קבע"**.

כמו כן, **סעיף 384א(2) לחוק**, העוסק בגניבה בנסיבות מיוחדות, קובע כי הגונב **"דבר המשמש כלי עבודה או אמצעי להפקת פרנסתו של אדם, ובכלל זה כלים חקלאיים, תוצרת חקלאית, בקר או מקנה, ובלבד שערכו של הדבר הנגנב עולה על 1,000 שקלים חדשים"**, דינו - מאסר ארבע שנים. (ההדגשה איננה במקור. ט.ל.ש.).

מסעיפי חוק אלה עולה כי במקרה הנדון, על מנת שבית המשפט ירשיע את הנאשמים בעבירה המיוחסת להם בכתב האישום, על המאשימה להוכיח כי הנאשמים נטלו ונושאו תוצרת חקלאית בשווי של למעלה מ-1,000 ₪, וזאת מבלי לקבל הסכמת המתלונן לכך, כשכוונתם הייתה לשלולם שלילת קבע ממנו.

האם הוכחו יסודות העבירה?

5. **גניבה -**

המדינה מבקשת להוכיח ביצוע פעולת הגניבה על ידי הנאשמים בהתאם לעקרון "החזקה התכופה" שכן לכאורה הנאשמים החזיקו ברכוש שנגנב מיד ובסמוך למעשה הגניבה כשאין בידם הסבר מניח הדעת להימצאות התוצרת החקלאית בידם.

אך האם הוכח שהנאשמים החזיקו בידם תוצרת חקלאית שאך נגנבה?

לטעמי, התשובה היא לא, ואנמק.

מת/5, תמלול השיחה עם מוקד 100 מיום האירוע בשעה 16:44 עולה כי המתלונן דיווח ש"עכשיו יצא אוטו מלא סחורה מאצלי מהשטח הוא בורח לכיוון שדרות", והסביר כי מדובר ב"פרי מהשטח". בהמשך, משנשאל האם ראה שגנבו משהו מהשטח השיב: **"הוא יצא מהשטח שלי מה יש לו לחפש שם"**. המתלונן חזר מספר פעמים על כך שהנהג לא עוצר את הרכב על אף שסימן לו לעשות כן, וכן כי הרכב נסע בצורה מסוכנת בכך שנהג במהירות וחצה קו הפרדה רצוף.

מהמפורט עולה כי המתלונן לא טען שראה מישהו מיושבי הרכב קוטף או נוטל את הפירות מהשטח אלא רק כי יוצא

מכיוון השטח שלו ועל כן הניח כי נלקח פרי מהשטח.

בחקירתו הראשית טען המתלונן, כי בדרכו למוסך בברור חיל ראה אדם מתקן את רכבו בשביל שמוביל לשטח בקיבוץ, וכאשר יצא מהמוסך הבחין ברכב "עולה מהשטח" שלו לכיוון הכביש כשהוא נראה עמוס, וכשסימן לו לעצור, הרכב לא עצר (עמוד 16 שורות 17-25).

בחקירתו החוזרת הבהיר המתלונן כי חשד בו כיוון ש"האוטו היה שקוע.. שהרכב היה נמוך ובגלל זה הבנתי שהיה עמוס במשהו" (עמוד 19 שורות 12-13), וכי "הוא יצא מהשטח עמוס סחורה" (עמוד 18 שורה 28).

בכך אין כדי לשנות העובדה כי בשום שלב לא נטען כי משהו ראה הנאשמים קוטפים פרי בשטחו של המתלונן ללא רשותובעדו בבית המשפט אף הבהיר כי כלל לא ראה פרי ברכב.

לא זו אף זו, בחקירתו במשטרה ובעדותו בבית המשפט, המתלונן לא טען כי התוצרת החקלאית שנמצאה ברכב זוהתה על ידו כתוצרת חקלאית שלו דווקא. כידוע, בהתאם לעקרון ה"חזקה התכופה" על המאשימה להוכיח כי הציוד שנמצא אצל הנאשם הוא כזה שנגנב. כיצד ניתן להוכיח כי התוצרת החקלאית נגנבה באם המתלונן לא זיהה כי הפרי היה אכן שלו?

עוד יש לציין כי בחקירתו הנגדית לב"כ הנאשם 1 הבהיר המתלונן כי השביל בו ראה את הרכב עומד בתחילה נמצא ב'שטח הראשי' של הקיבוץ ולא בשטחו הפרטי, כי זהו שביל שמוביל לשטחים בהם מגדלים גידולים שונים, וכי מותר לכולם לשהות בו (עמוד 17 שורות 16-29). המתלונן טען כי הזמן שעבר מעת שראה את הרכב בשביל ועד שחזר וראה אותו בשנית כשיצא מהמוסך היה בין 10 דקות לרבע שעה, וכי במהלך רבע שעה יכול אדם, בעבודה מהירה לקטוף מאה קילו (עמוד 17 שורה 30 - עמוד 18 שורה 2) אם כי הבהיר כי לא ניתן להרים לבד משקל שכזה (עמוד 18 שורה 6).

כך יוצא כי מעבר לכך שהנאשמים לא נצפו מבצעים פעולת הקטיפה בשטח והפרי לא זוהה כפרי השייך למתלונן, גם לגרסת המתלונן עצמו נראה לא סביר כי הנאשמים הספיקו בפרק זמן קצר כל כך לקטוף ולהעמיס בעצמם כ- 400 ק"ג פרי כפי שנטען בעובדות כתב האישום.

ערה אני לעובדה כי במקום שהו יחד עם הנאשמים עוד 2 נשים וילד צעיר אלא שלטענת הנאשם 1 בנו הוא ילד נכה ולפחות לגבי אחת הנשים לא הייתה מחלוקת כי מדובר באישה מבוגרת כך שלכל היותר היו 3 מבוגרים שיכלו לפעול במרץ לקטיפת והעמסת הפרי.

משכך, אני קובעת כי היסוד הראשון להוכחת חזקה תכופה ולפיה הנאשמים החזיקו בידם רכוש אשר נגנב זה לא מכבר לא הוכח כלל.

למעלה מן הצורך אתיחס אף לסוגיית ערך התוצרת החקלאית שהא אחד מיסודות העבירה.

6. ערכה של התוצרת החקלאית אשר נתפסה -

בחקירתו הנגדית לב"כ הנאשם 1 טען ע"ת 1, ראש משמרת הסיור בתחנת רהט, יוסף הוואשלה, כי "בבדיקה ברכב בבגאז' אחורה מצאנו שקיות של נקטרינות, לא זוכר כמות" (עמוד 5 שורה 10).

מעדות החוקר מורדי מלכה עולה כי התוצרת החקלאית לא נשקלה וכי הערכת השווי נעשתה בהתבסס על עדות המתלונן בלבד (עמוד 13 שורות 1-10), אם כי החוקר העריך שגם המתלונן טעה בהערכת המשקל באמרו כי "לדעתי גם הבעל הפרי טעה במשקל, מעבר ל-400 קילו אם אתה שואל אותי", "העין לא משקרת, רואים את הכמות בעין היו לפחות 15 או 16 שקיות ענקיות", (עמוד 13 שורות 8 ו-14-12).

המתלונן, שהוא חקלאי במקצועו, העריך כי ברכב היה כ-300 קילו נקטרינות (עמוד 16 שורה 31 - עמוד 17 שורה 5), אך לא התייחס לסוגיית שווי התוצרת החקלאית אשר לכאורה נגנבה ממנו.

לבית המשפט הוגשה תמונה המתעדת התוצרת החקלאית שנתפסה שהיא בתוך הרכב (ת/3).

עיון בתמונות מעלה כי מדובר בכמות לא מבוטלת של פרי שהושמה בכ-5 שקיות גדולות בתוך הרכב, רובם בתא המטען של הרכב ושתי שקיות נוספות בתוך הרכב.

עם זאת, לבית המשפט בוודאי אין את היכולת על בסיס תמונות אלה לקבוע משקל ו/או שווי של הפרי.

הנאשמים טענו כי משקל הפרי היה פחות, כ-80 ק"ג בלבד וכי התוצרת החקלאית נקנתה על ידי הנאשם 2 תמורת 300 ש"ח בלבד (עמוד 21 שורות 5-6 וכן עמוד 29 שורות 9-12), אם כי במקום אחר טען הנאשם 1 כי המשקל היה כ-120 ק"ג (עמוד 27 שורה 29).

7. מהמפורט לעיל עולה כי התוצרת החקלאית לא נשקלה, תיעוד התוצרת החקלאית לוקה בחסר שכן התמונות לא מתעדות כמות השקיות המדויקת וגודלם ובסופו של יום אין לבית המשפט ראיה ברורה באשר למשקל התוצרת החקלאית ולערכה.

8. סבורני כי חקירה משטרתית צריכה להתקיים ביחס ליסודות העבירה עליה נחקרים החשודים. כיוון שהמחוקק קבע מפורשות כי אחד מיסודות העבירה הוא ערך התוצרת החקלאית, על הגוף החוקר לבצע פעולות שיביאו לתוצאה ברורה עד כמה שניתן בנוגע לערך הפרי. כך למשל ניתן לשקול באופן מדויק את התוצרת החקלאית, לקבל מידי המתלונן ו/או גורם מוסמך אחר עדות או חוות דעת ברורה באשר לערך התוצרת החקלאית ביחס למשקל וסוג הפרי שנתפס, ולכל הפחות לתעד באופן ברור, ויזואלית, את התוצרת החקלאית.

משכך, אני קובעת כי לא הוכח ערכה של התוצרת החקלאית אשר נתפסה, וגם בשל כך לא ניתן להרשיע הנאשמים בעבירת גניבה חקלאית.

9. הרשעה בעבירה אחרת

טרם הכרזת ב"כ המאשימה "אלו עדיין", ציינה ב"כ המאשימה כי ייתכן ובסיכומיה תעתור לחילופין להרשעת הנאשמים בעבירת החזקת נכס החשוד כגנוב, עבירה לפי סעיף 413 לחוק.

עבירה זו מוגדרת כך: "המחזיק דבר, כסף, נייר ערך או כל נכס אחר שיש עליהם חשד סביר שהם גנובים, ואין בידו להניח את דעתו של בית משפט שרכש את ההחזקה בהם כדין, דינו - מאסר ששה חדשים".

סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 קובע כי: "בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בעבירה שאשמתו בה נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אף אם עובדות אלה לא נטענו בכתב האישום, ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן; אולם לא יוטל עליו בשל כך עונש חמור מזה שאפשר היה להטיל עליו אילו הוכחו העובדות כפי שנטענו בכתב האישום".

מסעיף זה נלמד כי תנאי להרשעה בעבירה שלא צוינה בכתב האישום הוא שניתנה לנאשם אפשרות להתגונן מפניה. קרי, ניתנה לנאשם היכולת להביא ראיות ועדים הנוגעים לעבירה הנוספת, שלא צוינה בכתב האישום, והתבססה על ראיות עובדתיות שנתגלו במהלך ניהול ההוכחות בתיק.

מהפסיקה עולה כי הזכות להתגונן מקופחת רק במקרה בו הופתע הנאשם מהעובדות החדשות, והיה מחזיק בקו הגנה שונה לו היה מודע להן מלכתחילה.

ראו: ע"פ 7725/11 פלוני נ' מדינת ישראל (24/01/13)

כמפורט לעיל, ובהתאם לסעיף 184 לחסד"פ וע"פ 7725/11 פלוני נ' מדינת ישראל (24/01/13), יש לבחון האם ניתן להרשיע את הנאשמים בביצוע העבירה המבוקשת.

עבירת החזקת נכס החשוד כגנוב היא עבירה מסוג עוון, עבירה קלה יותר מזו שיוחסה לנאשמים בכתב האישום, עבירת הגניבה החקלאית, שהיא עבירה מסוג פשע. כמו כן, הרשעת הנאשמים בעבירה של החזקת נכס החשוד כגנוב אין בה משום הפתעת הנאשמים מאחר ויסודותיה נבלעים בתוך עבירת הגניבה, וקל וחומר בזו של הגניבה החקלאית, ולכן ברי כי לנאשמים הייתה הזדמנות להתגונן מפניה. משכך, אני קובעת כי הגנתם של הנאשמים לא קופחה מעצם בקשת המאשימה להרשיעם בעבירת החזקת נכס החשוד כגנוב.

10. כאמור, אין מחלוקת כי הפרי שתועד בתמונות ת/3 אכן נמצא ברכב בו נסעו הנאשמים ו-2 אחרות. עוד אין

מחלוקת כי הנאשם 1 הוא המחזיק כדין ברכב ולטענת הנאשמים, הנאשם 2 הוא זה שקנה הפרי מאחר.

מגרסת הנאשמים עולה כי לטענתם סמוך לשטח החקלאי של המתלונן פנה אליהם אדם הנוהג בטנדר לבן והציע להם לקנות ממנו התוצרת החקלאית. לאחר משא ומתן קצר באשר לגובה התשלום, קנה הנאשם 2 את התוצרת החקלאית תמורת 300 ש"ח בלבד. (ת/1 שורות 8-9 ו-19 וכן שורות 48-50).

על אף גרסה תמימה זו כביכול של הנאשמים, מעיון בגרסאותיהם ושמיעת עדותם ברי כי היה על הנאשמים לחשוד שמדובר ברכוש גנוב, והם לא הניחו דעתו של בית המשפט כי רכשו התוצרת החקלאית כדין.

11. ראשית, מיקום האירוע - מדובר במעשה שבוצע לכאורה בסמוך לשטח חקלאי בו מגדלים הפרי עם אדם שלא היה מוכר לשני הנאשמים.

דווקא נאשם 1 אשר טען כי עבד במקום תחת ניהולו של המתלונן והוא מכירו (עמוד 20 שורות 29-31 וכן עמוד 22 שורה 28 וכן ת/1 שורות 26-33), היה צריך לחשוד כי אותו אדם עלום, מוכר הסחורה במקום, איננו בעלי הפרי, מה גם שלטענת הנאשמים המוכר הזדהה כשומר בלבד של המקום ולא בעל השטח, דבר אשר היה צריך להגביר חשדם.

12. שנית, גם לגרסת הנאשמים, לכאורה לאחר משא ומתן קצר הסכים המוכר למכור להם, אף לפי גרסתם כמות של עשרות קילו פרי, תמורת 300 ש"ח בלבד וכי כל העסקה בוצעה בחטף תוך דקות ספורות בלבד (עמוד 20 שורות 25-31).

13. שלישית, הנאשמים בעצמם הודו כי שאלו את המוכר העלום האם מדובר בפרי גנוב, מכאן ברור כי אכן חשדו שמדובר בקניה של דבר לא חוקי, אך הסתפקו לטענתם בתשובת המוכר כי אין המדובר ברכוש גנוב. הא ותו לא (עמוד 27 שורות 23-24, עמוד 28 שורה 20, עמוד 29 שורות 26-28, וכן, ת/1 שורות 40-42 ות/2 שורות 48-49).

14. לא זו אף זו, גרסת הנאשמים הותירה על בית המשפט רושם לא אמין בהיותה לא עקבית והתפתחה בהתאם לקו החקירה הנגדית וביניהם היו סתירות ופריכות כך שלא ניתן לקבל גרסתם כאילו לא חשדו בסחורה כי היא גנובה ופעלו באופן סביר כדי לבחון החשש.

כך לדוגמה בעוד נאשם 1 טען כי המשא ומתן על מכירת הפרי נעשה מתוך הרכב על ידי נאשם 2, נאשם 2 טען כי המשא ומתן נעשה מחוץ לרכב על ידו בלבד.

משעומת נאשם 1 עם הסתירה, לאחר שמסר גרסה מלאה בעדותו בבית המשפט, טען כי "הראש שלי לא היה שם..." ותקן את גרסתו בהתאם לגרסאות שהוצגו בפניו כאילו הנאשם 2 ירד מהאוטו (עמוד 26 שורה 27).

גם בעניין מטרת קניית הסחורה טען בתחילה הנאשם 1 כי קנו על מנת לחלק למשפחה (**ת/1 שורה 11**) בעוד נאשם 2 טען כי הסחורה נקנתה על מנת למכור (**ת/2 שורה 41**). בעדותו בבית המשפט, לאחר שנחשף לעדות הנאשם 1 טען מלכתחילה כי ביקש לחלק הסחורה ולא למכור אותה (**עמוד 31 שורות 1-4**) ומשעומת עם גרסתו שלו בחקירה שכלל גרסתו טען כי "**אם נשאר אני אמכור**" (**עמוד 31 שורה 7**).

15. באשר לעדת ההגנה - משהייתה למעשה עדה עוינת שכן לא זכרה מאום מהאירוע, בשים לב לממצאים החד משמעיים שקבעתי לעיל אינני מוצאת מקום לדון בשאלת העדפת גרסתה במשטרה על פני עדותה בבית המשפט.

16. משכך, אני סבורה כי המאשימה הוכיחה ברמה הנדרשת בפלילים את יסודות עבירת החזקת נכס החשוד כגנוב וכאמור אין בהרשעה בעבירה זו כדי לקפח הגנת הנאשמים.

טענות הגנה נוספות

17. אני דוחה טענת ב"כ הנאשמים לפיה החיפוש ברכבו של הנאשם 1 בוצע **בחסר סמכות**, וזאת מאחר ובחקירתו הנגדית לב"כ הנאשם 1 טען **עת/1** כי הורה לנאשם 1 לפתוח את הבגאז' מאחר ודווח לו כי יש ברכב סחורה גנובה (**עמוד 7 שורה 30 - עמוד 8 שורה 1**), וזאת באופן אשר מעלה חשד סביר המקנה לשוטרי סמכות לערוך את החיפוש המתואר.

18. כמו כן, אני דוחה טענת ב"כ הנאשמים **לאכיפה בררנית**.

19. טענת אכיפה בררנית מהווה חלק מטענת "**הגנה מן הצדק**" אשר עוגנה בחקיקה בסעיף **149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982** (להלן: "**החסד"פ**).

אכיפה בררנית הוגדה בפסיקה כ"**אכיפה הפוגעת בשוויון במובן זה שהיא מבדילה לצורך אכיפה בין בני אדם דומים או בין מצבים דומים לשם השגת מטרה פסולה, או על יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא**" (**בג"ץ 6396/96 זקין נגד ראש-עיריית באר-שבע (18/06/99)**).

בע"פ **4855/02 מדינת ישראל נגד בורוביץ (31/03/05)** אף נקבע כי טענת הגנה מן הצדק נועדה לשמש רק במקרים חריגים ונדירים, כי לא כל פגם יוכל לבססה, וכי הגנה זו תקום רק במקרה "**שבו קיומו של ההליך הפלילי פוגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגינות**".

כמו כן, לעניין הוכחת טענת האכיפה הבררנית נקבע בע"פ **6328/12, מדינת ישראל נגד פרץ (10/09/13)** כי "**לרשות קיימת חזקת התקינות ו"על-מנת להפריך חזקה זו, על הנאשם הטוען לאכיפה בררנית לנסות לסותרה ולהוכיח כי בוצעה לכאורה הבחנה לא ראויה בין מי שנתוניהם הרלוונטיים שווים. משעה שהוצג**

בסיס ראייתי כאמור, מתערערת חזקת התקינות והנטל יעבור אל כתפי הרשות המינהלית, אשר תתבקש להוכיח כי האכיפה - אף שהיא נחזית בררנית על-פני הדברים - התבססה על שיקולים עניינים בלבד, שיש להם משקל מספיק כדי לבסס עליהם את החלטתה".

20. בחקירתו הנגדית לב"כ הנאשם 1 טען **ע/ת 2** כי עיכב רק את 2 הנאשמים משום שהנאשם 1 טען שהנאשם 2 קנה את הסחורה "**והשלושה הנותרים זה שלושה נשים וילד, לא היה דחיפות לעכב שני נשים מבוגרות וילד קטן שהיה ברכב, שני המבוגרים שהיו חשודים כביכול אותם עיכבתי לתחנה**" (עמוד 10 שורות 17-22).

מת/4, חקירתו תחת אזהרה של הנאשם 1 מיום 08/05/16, עולה כי משנשאל האם יוכל להביא את בנו בן ה-7 למתן עדות, טען כי הקטין בעל 100% נכות, לא מדבר ולא הולך, וכי לא יצא מהרכב בעת אירוע ושהה בו עם אמו ואשתו (שורות 2-8).

מהמפורט עולה כי יתר הנוכחים ברכב, הנשים והילד, לא עוכבו לאור גרסת הנאשמים, ועל כן אין מקום לקבל הטענה לאכיפה בררנית.

21. לעניין טענת ב"כ הנאשמים **למחדל חקירה** שכן היה על השוטרים לבחון טענת הנאשמים כי רכשו את הסחורה מאחר במקום, וזאת באמצעות הגעה למקום בסמוך לאירוע, יש לציין כי בחקירתו הנגדית לב"כ הנאשם 1 טען **ע/ת 2** כי לא ילך עם חשודים לשטח לאתר אדם שכביכול מכר להם סחורה, וכאשר נאמר כי יכול היה לבקש שצוות אחר יצא לשטח לעשות זאת, השיב "**יכול להיות שזה נעשה**" (עמוד 11 שורות 24-31). כמו כן, **ע/ת 3** טען בחקירתו הנגדית לב"כ הנאשם 1 כי לא הלכו לשטח בכדי למצוא את הטנדר הלבן אשר נטען כי מכר לנאשמים את הסחורה מאחר ו"**היו עסוקים במעצר הרכב**" (עמוד 15 שורות 13-14).

על אף שמהאמור עולה כי במצב אופטימלי ייתכן והיה על גורמי החקירה לבחון טענת ב"כ הנאשמים בסמוך לקרות האירוע, לאור העובדה כי מהמפורט לעיל עולה שהנאשמים לא מסרו כל פרט מזהה לגבי אותו גורם שלישי, לא מצאתי כי יש לתת משקל של ממש למחדל זה.

סוף דבר

22. לאור האמור מצאתי כי יש להרשיע הנאשמים בביצוע עבירת החזקת נכס החשוד כגנוב של פרי במשקל של כ-80 ק"ג.

23. זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ז' חשוון תשע"ט, 16 אוקטובר 2018, במעמד הצדדים